

Славчо Красински

Щъркелътъ — сиракъ

Край селото, въ старо вѣковно дърво, имаше щъркелово гнѣздо. Щъркелътъ бѣше отлетѣлъ по ливадитѣ за храна, а майката учеше първитѣ си две рожби да летятъ. Гнѣздото съ другитѣ две прокълвани вече яйца за мигъ остана праздно.

Бѣше топлъ есененъ день. Надъ полето лежеше топла тишина, паяджини лениво се носѣха изъ въздуха. Земята бѣше замислена, потънала въ нѣкаква тжга. По дънера на вѣковното дърво се покатери едно чорлаво момче, достигна гнѣздото, и немирната му ржка грабна едно яйце, въ което вече писукаше щъркелче. Грабна яйцето като котка и бързо се спусна надолу, къмъ земята.

Майката, увлѣчена въ радостното пърхане на дветѣ си по-стари рожби, видѣ чорлавия грабителъ съ яйцето и тревожно изтрака. Малкитѣ трепнаха отъ уплаха. Тя се спусна като стрела, но оня вече бѣше побѣгналъ далече. Тя тракаше отчаяно, виеше се около гнѣздото, прелиташе ту далече, ту надъ дветѣ си уплашени деца, сѣкашъ плачеше, молѣше и проклинаше жестокия крадецъ. Отдалече, надъ широкитѣ ливади, летѣше бързо мжжкитѣ щъркелъ, тракаше и той тревожно и питаше:

— Какво се е случило? Какво се е случило?

— Бързай — отговори майката — откраднаха ни нашето неизлупено дете! Бързай! И щъркелътъ летѣше изъ синьото небе като бѣла стрела, крилата му порѣха бистрата тишина на небето, блѣскаха отъ слънцето, а отъ разтворената му човка излитаха писъци и огласяха ливадитѣ. Той кацна на гнѣздото, но едното яйце вече го нѣмаше. Майката стоеше опечалена до дветѣ си по-